



Thorn, 19. 7. 45
Liebe!
Ich habe die Funktion der stellvertretenden Kom-
pagnieführerin übernommen. In meiner Kompanie habe ich 2 Bekann-
te. Die Besätze von Wohngruppen sind Herr
dem Inhaber der gleichnamigen Bedr- fenter
Kopiergeräts. - Wir bleiben von Thorn - fenter
Thorn. Mit dem I
mitte

En dag upptäckte min dotter och hennes vänner ett ensligt och övergivethus. I huset fanns mängder med underliga papper. Efter lång övertalning bestämde jag mig till sist för att följa med och se vad de hade funnit. Helga Kramer lämnar sitt hem, hastigt och oplanerat. Kvar i huset fanns unika dokument, anteckningar, fotografier och brev med naziststämplor. Ett betyg från Viktoriaskolan i Danzig, en skola som tillhörde universitetet, ett SS-institut, där ryssarna vid krigets slut gjorde makabra fynd. Jag fann ett dokument där de tyska myndigheterna sökte efter en judisk familjs tillgångar. Väl undangömt fann jag också ett tjockt häfte med nedskrivna mardrömmar, nedtecknade under ångestfyllda nätter. På väggen i köket hängde en lapp med ett namn och en sotare målad med svart krita. Resultatet av ett kort möte mellan Helga och Werner, eldare på ett lok med vändplats Auschwitz. Jag bestämde mig för att skriva en roman om detta livsöde.

HELGA

SOTARENS RÖST TYSTNAR ALDRIG

Anette Svensson Kozica

VARFÖR SKREV JAG BOKEN?

När jag läste Helgas ångestfyllda mardrömmar och insåg värdet av dessa historiska dokument, beslöt jag mig för att skildra den andra sidan, de som av olika anledningar blev delaktiga i Förintelsen mot sin vilja eller genom eget val.



ANETTE SVENSSON KOZICA Glaskonstnär.

Född i Orrefors. Som glaskonstnär har Anette haft stora framgångar, både i Sverige och internationellt, bland annat på Sofiero slott i Helsingborg 2010 där Anette hade en framgångsrik utställning.

Nu debuterar Anette med sin första bok. Till hjälp med allt researcharbete har hon haft Mats Troedsson, expert på militärhistoria med inriktning på andra världskriget.

HELGA

TÅGRESAN

Järnvägsstationens atmosfär har alltid varit att mötas och skiljas. Järnvägsstationens atmosfär har alltid varit att skiljas för att kanske aldrig mötas igen.

Werners mor var en blodfull italiensk kvinna med moderlig och kärleksfull värme. Hans far hade varit rallare, de möttes när järnvägen drogs fram nedanför den lilla bergsbyn där hon bodde. Werner själv var eldare. När våren kom till byn högt upp på berget brukade alla invånare samlas för att fira den ankommande våren. De hade stor fest, det grillades helstekt över öppen eld.

Han kände hur det vände sig i magen, han kräcktes, maten han ätit tidigare gled ner över lokdörren. En bit korv fastnade i kylan och stelnade. Lokföraren skrek:

”Nya vagnar!”

Lukten från Stutthof trängde sig in utan att han hade bett om det. Han ville inte känna lukten, ville inte veta eller förstå hur själen skrek efter lindring. Vodkan dämpade ångesten. Tom i magen, med grumliga ögon och förträngd gråt sedan år tillbaka. Nya skyffeltag och nya vagnar kopplades på. Svetten blandades med koldamm och gav en besk smak på läpparna. För bara några år sedan hade de kört djurtransporter, vagnarna var desamma som nu. När djur skulle till slakt fanns en sorts apati. En meningslöshet, en uppgivenhet. Skriken fanns ... i vissa vagnar var de mer hjärtslitande än i andra. Ångesten svävade över djurvagnarna som tunga svarta moln. Loket pustade ansträngt. Lokföraren slängde en ilsken blick mot honom.

”Rappa på med kolen för helvete innan vi själva blir kvar här.” Tio nya vagnar kopplades på, loket suckade trögt. Gråvit ånga segade sig ut i kylan. Med ett rejält tag om korken öppnades ytterligare en vodkafaska.

NÅGRA RÖSTER OM BOKEN

Anette hanterar orden lika skickligt som hon hanterar glaset i sitt skapande. Scenerna byggs upp med väl avvägda detaljer som låter läsarna delta och som tränger in i läsarnas liv. Hon använder orden på sitt eget sätt, hon formar nya bilder av de gamla sepiafärgade porträtt av kriget som vi alla bär inom oss och ger det nytt liv - någonting som är viktigt i dessa dagar då stöveltrampen från förr hörs allt tydligare mitt i vårt eget samhälle på tvåtusentalet.

Redaktör

Marianne Alstermark

Vilken makalös debutbok!

En pricksäker och detaljerad berättelse om krigets fasor där de utsatta människornas liv från denna skammens epok i vår historia levandegörs på ett skickligt hanterat bildspråk.

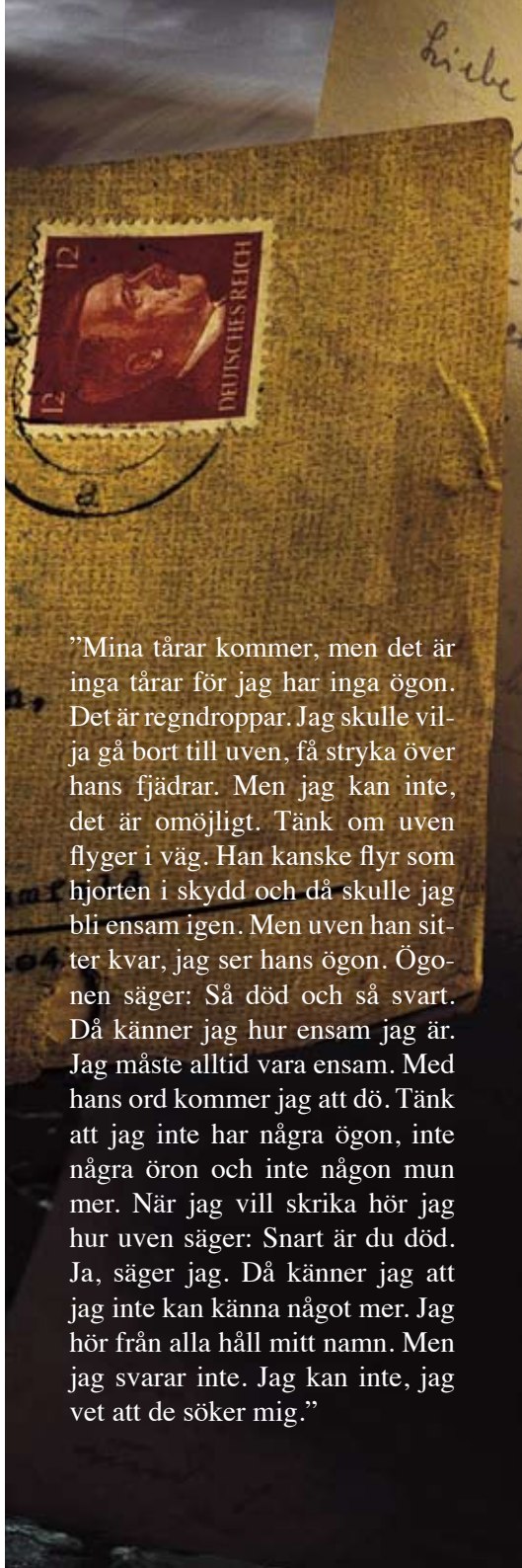
Rolli Fölsch,

lektör, översättare & författare

HELGA
SOTARENS RÖST TYSTNAR ALDRIG

**KOMMER UT
DEN 8 MARS**

FÖRLAGET ORDA



”Mina tårar kommer, men det är inga tårar för jag har inga ögon. Det är regndroppar. Jag skulle vilja gå bort till uven, få stryka över hans fjädrar. Men jag kan inte, det är omöjligt. Tänk om uven flyger i väg. Han kanske flyr som hjorten i skydd och då skulle jag bli ensam igen. Men uven han sitter kvar, jag ser hans ögon. Ögonen säger: Så död och så svart. Då känner jag hur ensam jag är. Jag måste alltid vara ensam. Med hans ord kommer jag att dö. Tänk att jag inte har några ögon, inte några öron och inte någon mun mer. När jag vill skrika hör jag hur uven säger: Snart är du död. Ja, säger jag. Då känner jag att jag inte kan känna något mer. Jag hör från alla håll mitt namn. Men jag svarar inte. Jag kan inte, jag vet att de söker mig.”